

A Ráckeresztúri Droghatériás Otthonban azoknak is van lehetőségük segíteni a droghatériás fiatalokat, akik korábban sikeresen gyógyultak meg szenvedélybetegségeikből. Ők lehetnek azok, akik példaként állnak a terápián résztvevők előtt. Az otthon egyik munkatársával beszélgettünk az intézményről.

Hogyan jött létre a Ráckeresztúri Droghatériás Otthon?

Ez egy régi történet, most lesz 25 éves jubileuma az otthon alapításának. A Kallódó Ifjúságot Mentő Misszió 1983-ban jött létre. Akkor még tombolt a szocializmus, de közben kezdett nyilvánvalóvá válni a droghatériás probléma hazánkban is. Tulajdonképpen a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa vetette fel az ötletet, és az állam is támogatta abból a szempontból, hogy az emberek ne az aluljáróban feküdjenek. Az elejétől fogva Victorné Erdős Eszter volt az intézmény vezetője, és most is ő irányítja az otthon munkáját. Az első években maga az otthon még nem létezett, csak bibliaórákat és egyéb közösségi alkalmakat tartottak. Mindenki számára világossá vált, hogy a fiataloknak ennél többre van szükségük. 1986-ban nyílt meg az akkor még sokkal kisebb Ráckeresztúri Droghatériás Otthon, ahol nem volt állandó személyzet, és egy kis parasztházban kaptak otthont a betegek. 1992-ben épült egy nagyobb ház, ahová már 12 főt tudtak befogadni. Ez a ház működött 2004-ig, amikor beköltözhattünk a mostani, már 30 fős házba.

Kiknek és hogyan nyújtanak segítséget az otthonban?

Azoknak nyújtunk segítséget, akik szenvedélybetegségben szenvednek. 18–35 év közötti férfiakat fogadunk a terápiára. A kezelés kb. egy évig tart, de ez személytől, egyéntől is függ. Először egy próbaidős fázison vesznek részt, itt dől el, hogy akarnak-e maradni, vagy még nem állnak készen a terápiára. Ezt követi az első fázis, egy 4 hónapos szakasz, ekkor fogadhatnak kétéhetente látogatót. Nagyon erős a csoportok önsegítő jellege, végig közösségi terápia folyik.

Mi zajlik a második fázisban?

A második fázis talán legfőbb feladata, hogy megtalálják azokat az okokat, amelyek miatt

elkezdtek drogozni. Ez tulajdonképpen egy önismereti munka a közösség és a mentor segítségével, illetve nagyon fontos, hogy a terápia bizonyos kompetenciák elsajátításával működjön. Ezek legtöbbször társas dolgokra, csoportos tevékenységekre vonatkozik. Az első és a második fázist egy vizsga zárja le, amikor az idősebb lakók és a munkatársak eldöntik a kompetenciák alapján, hogy az egyén megfelelt-e. A fiúk a második fázisban már kéthetente kimenőre is mehetnek, először egy napra, majd kettőre. Fontos még azt megemlíteni, hogy itt a srácok felelősséget kapnak valamilyen területen. Az otthonban mindennek felelőse van, például a konyhavezetés elég komoly felelősségi terület, mert gyakorlatilag néhány hónapig a konyhavezetőnek kell felelnie az étkeztetésért, a főzésért, az alapanyagok beszerzéséért. A szenvedélybetegség célja, hogy ne kelljen semmiért felelősséget vállalni és döntéseket hozni, itt, az otthonban viszont mindennek következményei vannak. Először megtanulják, hogy magukért feleljenek, majd a társaikért is. A lakók bizalmat kapnak, és annak megpróbálnak megfelelni, ezért minden energiájukat összeszedik.

Mit mondanál el a harmadik fázisról?

A harmadik fázisban már hetente mehetnek kimenőre, és építeniük kell a terápia utáni életüket is, vagyis két helyen kell megfelelniük. Az öregiroda vezetői feladatait is ők fogják össze. A harmadik fázist már nem szintfelmérő zárja, hanem záró értékelést kell készíteniük, amelyben leírják, hogy mi történt velük, amióta az otthonban vannak. Ilyenkor szoktunk tartani egy búcsúztatót is, ahol felolvassák az adott írást, ekkor lép be a lakó a 45 napos kiléptetési szakaszba. A kiléptetési szakasznak már csak egy célja van: a leválást kell előkészíteni, a későbbi lakhatást, a munkába állást, iskolába járást megoldani.

Ebben az intézményben vallásos alapokra helyezik a terápiát.

Igen, Isten minden embernek lehetőséget ad arra, hogy boldog életet élhessen. Vannak igei alkalmaink, bibliaórák, van egy kápolnánk is, amit nagyon szeretnek a fiúk. Amiben mi mások vagyunk az tulajdonképpen az, hogy mi hisszük, hogy Jézus Krisztus segítségével van gyógyulás. Az én tapasztalatom az, hogy kivétel nélkül valahogyan mindenkit megérint az Ige. Nem mindenki él ezzel a lehetőséggel, de nekik is igyekszünk annyi tudást átadni, hogy meg tudjanak maradni a kinti világban is. Meggyőződésem, hogy hit nélkül sokkal nehezebb élni; nagyon sokan megtérnek nálunk, és itt, Ráckeresztúron keresztkelnek meg. Mi igyekszünk a terápia után gyülekezetekbe invitálni őket.

Miután kikerülnek, mennyire marad meg az otthonnal a kapcsolattartás? Tudom, hogy sokan visszajönnek később, akár munkatársként is.

Ez számomra egy küldetés, amelyet Istentől kaptam. Azért lettem segítő, mert a második terápiámon éreztem, hogy segíthetek azoknak, akik először vannak ott. 11 évig voltam ópiátfüggő, és miután megszabadultam tőle, éreztem, hogy ez a feladatom. Itt hallottam meg a hívást, és szerintem a drogfüggőknek is fontos, hogy lássák: valakinek már sikerült talpra állni. Ez nagyon fontos dolog, mert a szenvedélybetegek általában türelmetlenek, hamar feladják, nem kitartóak. A terápia után nagykőrösre mentem szociális munkát tanulni. Szükségem volt arra, hogy Isten működjön általam. Évente van öregfiúk találkozója, ahol a 15 éve szabadultak találkozhatnak olyanokkal, akik még csak egy éve kerültek ki, és ez nagyon fontos alkalom mindenki számára.

Luzsicza Fanni